

KING ROBERT

*Adapted and Dramatised in Tamil from
Longfellow's 'King Robert of Sicily'*

BY

C. R. NAMASIVAYA MUDALIAR,

*Senior Tamil Pandit, S. P. G. High School, Vepery,
and the Editor of the 'Trained Teacher,' Madras*

Madras :

PRINTED AT THE "CAXTON PRESS"

1912

NOTE

This little book is a dramatic adaptation, in Tamil, of Longfellow's *King Robert of Sicily*. It is of a piece with the other half-hour plays by me, such as *Dora* and *Mother India*, and those included in the *Dramatic Interludes, Part I*. The plot is replete with morals, but yet particularly adapted for dramatization. Short as the story is, it is full of incidents which follow in quick succession, and is expected to keep alive the interest of the boys, both actors and lookers-on, from start to finish. A strong shade of religious atmosphere pervades the story, which indeed forms an indispensable feature of it. But I have sought to preserve the atmosphere in full, without at the same time offending the susceptibilities of any religious section.

224908

DEDICATED

(BY KIND PERMISSION)

TO

The Hon'ble Mr. A. G. Cardew,
C. S. I., I. C. S.,
CHIEF SECRETARY TO GOVERNMENT.

C. R. NAMA SIVAYA

ARGUMENT.

SCENE I.

King Robert of Sicily, at church at vespers, disdains the power of God to affect the lot of man, and falls asleep.

SCENE II.

Robert, awaking to find himself locked up alone in the church, wildly knocks at the gate, and hastens to his palace.

SCENE III.

In the palace he finds another holding court, a prototype of himself, and denounces him. The Angel in disguise appoints Robert Court Jester and accords him an ape for his boon companion.

SCENE IV.

Robert bemoans his fallen condition. The Angel accosts him, and finds his pride yet unsubdued. A page teases him with mock humility, and bids him start for Rome. Robert's hope is kindled that his brother the Pope would be able to find out the impostor.

SCENE V.

The Angel at Rome. The Pope's fitting welcome to him. Robert appeals to the brotherly instinct of the Pope, but in vain.

SCENE VI.

The solemnity of the Holy Thursday at Rome. Robert grows penitent.

SCENE VII.

Back at Sicily, the Angel questions and finds Robert humbled, crowns him again and vanishes.

KING ROBERT OF SICILY.

ROBERT OF SICILY, brother of Pope Urbane
And Valmond, Emperor of Allemaine,
Apparelled in magnificent attire,

With retinue of many a knight and squire,
On St. John's Eve, at vespers, proudly sat
And heard the priests chant the Magnificat.

And as he listened, o'er and o'er again
Repeated, like a burden or refrain,

He caught the words, '*Deposuit potentes
De sede, et exaltavit humiles* ;'

And, slowly lifting up his kingly head,

He to a learned clerk beside him said, [meet,

'What mean these words?' The clerk made answer

'He has put down the mighty from their seat,
And has exalted them of low degree.'

Thereat King Robert muttered scornfully,

"Tis well that such seditious words are sung

Only by priests and in the Latin tongue :

For unto priests and people be it known,

There is no power can push me from my throne !"

And leaning back, he yawned and fell asleep,

Lulled by the chant monotonous and deep.

When he awoke, it was already night ;

The church was empty, and there was no light,

Save where the lamps, that glimmered few and faint,

Lighted a little space before some saint.

He started from his seat and gazed around,
 But saw no living thing and heard no sound.
 He groped towards the door, but it was locked ;
 He cried aloud, and listened, and then knocked,
 And uttered awful threatenings and complaints,
 And imprecations upon men and saints.
 The sounds re-echoed from the roof and walls
 As if dead priests were laughing in their stalls

At length the sexton, hearing from without
 The tumult of the knocking and the shout,
 And thinking thieves were in the house of prayer,
 Came with his lantern, asking, 'Who is there?'
 Half-choked with rage, King Robert fiercely said,
 'Open: 'tis I, the King ! Art thou afraid ?'
 The frightened sexton, muttering with a curse,
 'This is some drunken vagabond, or worse !'
 Turned the great key and flung the portal wide ;
 A man rushed by him at a single stride,
 Haggard, half-naked, without hat or cloak,
 Who neither turned, nor looked at him, nor spoke,
 But leapt into the darkness of the night
 And vanished like a spectre from his sight.

Robert of Sicily; Brother of Pope Urbane
 And Valmond, Emperor of Allemagne,
 Despoiled of his magnificent attire,
 Bare-headed, breathless, and besprent with mire,
 With sense of wrong and outrage desperate,
 Strode on and thundered at the palace-gate ;
 Rushed through the court-yard, thrusting in his rag
 To right and left each seneschal and page,
 And hurried up the broad and sounding stair,
 His white face ghastly in the torches' glare.
 From hall to hall he passed with breathless speed ;
 Voices and cries he heard, but did not heed,

Until at last he reached the banquet-room,
 Blazing with light, and breathing with perfume.
 There on the dais sat another king,
 Wearing his robes, his crown, his signet ring,
 King Robert's self in features, form, and height,
 But all transfigured with angelic light !
 It was an Angel ; and his presence there
 With a divine effulgence filled the air,
 An exaltation, piercing the disguise,
 Though none the hidden Angel recognise.

A moment speechless, motionless, amazed,
 The throneless monarch on the Angel gazed,
 Who met his looks of anger and surprise
 With the divine compassion of his eyes,
 Then said, 'Who art thou? and why com'st thou here?'
 To which King Robert answered with a sneer,
 'I am the King, and come to claim my own
 From an impostor, who usurps my throne !'
 And suddenly, at these audacious words,
 Up sprang the angry guests and drew their swords :
 The angel answered, with unruffled brow,
 'Nay, not the King, but the King's Jester ; thou
 Henceforth shalt wear the bells and scalloped cape,
 And for thy counsellor shalt lead an ape ;
 Thou shalt obey my servants when they call,
 And wait upon my henchmen in the hall !'

Deaf to King Robert's threats and cries and prayers,
 They thrust him from the hall and down the stairs;
 A group of tittering pages ran before,
 And as they opened wide the folding-door,
 His heart failed, for he heard, with strange alarms,
 The boisterous laughter of the men-at-arms,
 And all the vaulted chamber roar and ring
 With the mock plaudits of 'Long live the King !'

Next morning, waking with the day's first beam,
 He said within himself, 'It was a dream !'
 But the straw rustled as he turned his head,
 There were the cap and bells beside his bed,
 Around him rose the bare discoloured walls,
 Close by, the steeds were champing in their stalls,
 And in the corner, a revolting shape,
 Shivering and chattering, sat the wretched ape.
 It was no dream ; the world he loved so much
 Had turned to dust and ashes at his touch !

Days came and went ; and now returned again
 To Sicily the old Saturnian reign ;
 Under the Angel's governauce benign
 The happy island danced with corn and wine,
 And deep within the mountain's burning breast,
 Enceladus, the giant, was at rest.
 Meanwhile King Robert yielded to his fate,
 Sullen and silent and disconsolate.
 Dressed in the motley garb that Jesters wear,
 With looks bewildered and a vacant stare,
 Close shaven above the ears, as monks are shorn,
 By courtiers mocked, by pages laughed to scorn,
 His only friend the ape, his only food
 What others left,—he still was unsubdued.
 And when the Angel met him on his way,
 And half in earnest, half in jest, would say,
 Sternly, though tenderly, that he might feel
 The velvet scabbard held a sword of steel,
 'Art thou the King?' the passion of his woe
 Burst from him in resistless overflow,
 And, lifting high his forehead, he would fling
 The haughty answer back, 'I am, I am the King !'
 Almost three years were ended ; when there came
 Ambassadors of great repute and name

From Valmond, Emperor of Allemaine,
 Unto King Robert, saying that Pope Urbane
 By letter summoned them forthwith to come
 On Holy Thursday to his city of Rome.
 The Angel with great joy received his guests,
 And gave them presents of embroidered vests,
 And velvet mantles with rich ermine lined,
 And rings and jewels of the rarest kind.
 Then he departed with them o'er the sea
 Into the lovely land of Italy,
 Whose loveliness was more resplendent made
 By the mere passing of that cavalcade,
 With plumes, and cloaks, and housings, and the stir
 Of jewelled bridle and of golden spur.

And lo! among the menials, in mock state,
 Upon a piebald steed, with shambling gait,
 His cloak of fox-tails flapping in the wind,
 The solemn ape demurely perched behind,
 King Robert rode, making huge merriment
 In all the country towns through which they went.
 The Pope received them with great pomp, and blare
 Of bannered trumpets, on Saint Peter's square,
 Giving his benediction and embrace,
 Fervent, and full of apostolic grace.
 While with congratulations and with prayers
 He entertained the Angel unawares,
 Robert, the Jester, bursting through the crowd,
 Into their presence rushed, and cried aloud,
 'I am the King! Look, and behold in me
 Robert, your brother,, King of Sicily!
 This man, who wears my semblance in your eyes,
 Is an impostor in a king's disguise.
 Do you not know me? Does no voice within
 Answer my cry, and say we are akin?'

The Pope in silence, but with troubled mien,
 Gazed at the Angel's countenance serene;
 The Emperor, laughing, said, 'It is strange spor
 To keep a madman for thy Fool at court !'
 And the poor, baffled Jester in disgrace
 Was hustled back among the populace.

In solemn state the Holy Week went by,
 And Easter Sunday gleamed upon the sky,
 The presence of the Angel, with its lights,
 Before the sun rose, made the city bright,
 And with new fervour filled the hearts of men,
 Who felt that Christ indeed had risen again.
 Even the Jester, on his bed of straw,
 With haggard eyes the unwonted splendour saw ;
 He felt within a power unfelt before,
 And, kneeling humbly on his chamber floor,
 He heard the rushing garments of the Lord
 Sweep through the silent air, ascending heavenward.

And now the visit ending, and once more
 Valmond returning to the Danube's shore,
 Homeward the Angel journeyed, and again
 The land was made resplendent with his train,
 Flashing along the towns of Italy
 Unto Salerno, and from thence by sea.
 And when once more within Palermo's wall,
 And, seated on the throne in his great hall,
 He heard the Angelus from convent towers,
 As if the better world conversed with ours.
 He beckoned to King Robert to draw nigher,
 And with a gesture bade the rest retire;
 And when they were alone, the Angel said,
 'Art thou the King ?' Then bowing down his head,
 King Robert crossed both hands upon his breast,
 And meekly answered him : 'Thou knowest best !'

My sins as scarlet are ; let me go hence,
And in some cloister's school of penitence,
Across those stones, that pave the way to heaven,
Walk barefoot, till my guilty soul be shriven !'
The Angel smiled, and from his radiant face
A holy light illumined all the place,
And through the open window, loud and clear,
They heard the monks chant in the chapel near,
Above the stir and tumult of the street :
' He has put down the mighty from their seat,
And has exalted them of low degree !'
And through the chant a second melody
Rose like the throbbing of a single string :
' I am an Angel, and thou art the king !'

King Robert, who was standing near the throne,
Lifted his eyes, and lo ! he was alone !
But all apparelled as in days of old,
With ermined mantle and with cloth of gold ;
And when his courtiers came, they found him there
Kneeling upon the floor, absorbed in silent prayer.

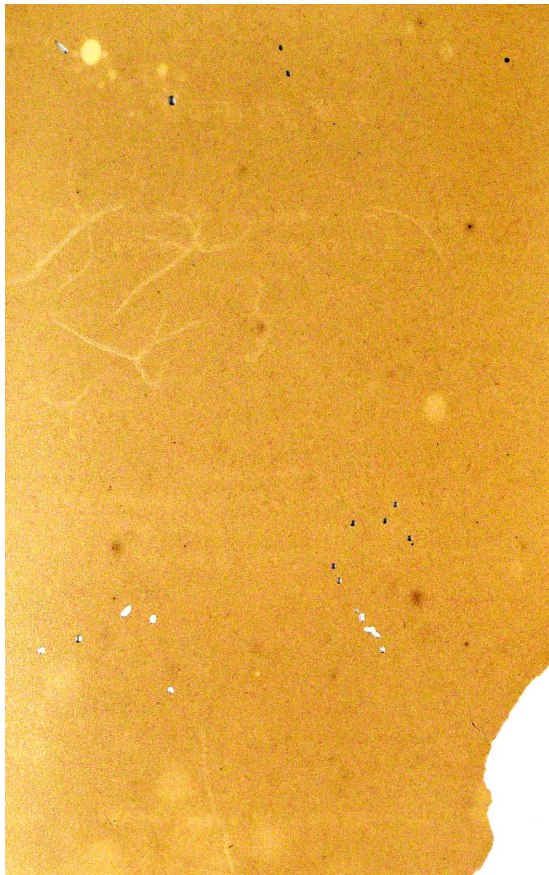
ராஜன்

அங்கிலக் கவிஞராகிய லாங்பெல்லோ என்பவர் எழுதிய
'கிங் ராபர்ட் ஆவ் ஸிவிலி' என்னும்
கவியின் அமைப்பு

சென்னை - வேம்பேரி
எஸ். பி. ஜி. ஹைஸ்கூல் தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதரும்
'நல்லாசிரியன்' பத்திராதிபரும் ஆகிய
கா. நடராஜசுவாமி முதலியார்
எழுதியது

சென்னை
ஸி. குமாரசாமி நாயுடு ஸன்ஸ்

1912

ராஜசன்

முதற் காட்சி

இடம் : ஓர் ஆலயம்.

காலம் : மாலை.

பாத்திரங்கள் : ராஜசன், மந்திரி முதலாயினார்.

[ராஜசனும், மந்திரி முதலாயினரும்
அமர்ந்திருக்கின்றனர், ஆலயத்-
தில் ஒதுவார்கள் பாடுகின்றனர்.]

யதுகுல காம்போதி] பல்லவி

[ஆதிதாளம்.

உயர்ந்தவர் தாழ்குவர்
தாழ்ந்தவர் உயர்குவர்
உன்னருள் அறியோமே

அநுபல்லவி

பயன்தரு செல்வத்தைப் பார்க்கும்செருக்கினலும்
பக்தியாற் பணிந்திடும் பண்பின் பெருக்கினலும்
உயர்ந்தவர் தாழ்குவர் தாழ்ந்தவர் உயர்குவர்
உன்னருள் அறிவமோ மன்னிய இறைவனே.
(உயர்ந்தவர்)

ராஜசன் — மந்திரி! என்ன இது, ஒரே பாட்டைத் திருப்பித் திருப்பிப் பாடுகிறார்களே, இந்த ஒதுவார்களுக்கு வேறொன்றும் தெரியாதோ. அதையே ஒரு ஜாமமாகப் பாடுகிறார்களே, அதென்ன ?

மந்திரி — ஒரே பாடலாயினும், அதில் உத்தமமான கருத்துக்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. கடவுளுடைய வல்லமையைப் பல்லவியில் அமைத்துப் பாடுகிறார்கள். பல்லவி பாடுவதென்றால் பன்னிப் பன்னிப் பாடுவதல்லவா.

ராஜசன் — அப்படியா, உத்தமமான கருத்துக்களா, அந்தப் பல்லவியின் அர்த்தமென்ன ? சொல்லும் பார்ப்போம்.

மந்திரி — ‘உயர்ந்தோரைத் தாழ்த்துவதும், தாழ்ந்தோரை உயர்த்துவதும் கடவுளுடைய வல்லமை’ என்பது அதன் அர்த்தம், அரசே.

ராஜசன் — பேஷ், நன்றா யிருக்கிறது. உங்களுடைய கடவுளையும், அவருடைய வல்லமையையும் நீங்கள் தான் வியக்கவேண்டும். உயர்ந்தோரைத் தாழ்த்துவது, தாழ்ந்தோரை உயர்த்துவது — வெகு நன்றா யிருக்கிறது. இதுதான் அந்தக் கடவுளுக்கு வேலை! இதனால்தான் அவருக்கு மகிமை! என்னவேலை, என்ன மகிமை!

மந்திரி —

அகவல்

அரசே இதனை அவ்வாறுக
எண்ணி வீணே இகழ்வொண்ணாது
நல்வினைப் பயனால் நானில மதனில்
உயர்நற் பதவியை உற்றோர் தாமும்

அடக்கமும் பொறையும் அருளும் மேவாது
செல்வப் பெருக்காற் செருக்கை யடையின்
அவரைச் சாலவும் அடக்கிக்கீழாம்
தாழ்ந்த நிலையில் தள்ளி வைத்தலும்
நற்குணங் கட்டு நாயக ரானோர்
தாழ்ந்த நிலையிற் சார்ந்தா ராயினும்
அவரைத் தம்ம தருளால் என்றும்
உயரிய பதவியில் உயர வைத்தலும்
எங்கும் நிறைந்த இறைவர் தமக்கு
வல்லமை என்ன வழத்து கின்றாரே.

ராஜசன் — இதெல்லாம் கட்டுக்கதை. இந்த ஒது-
வார்கள் உளறுவது. ஊரை மயக்கக் கண்டபடி
யெல்லாம் கட்டி விடுகிறார்கள். கடவுளாவது —
கிடவுளாவது; அந்தக் கடவுள் அரசரையும் அப்-
படி மாற்ற முடியுமோ?

மந்திரி — அரசே! பரம பிதாவாகிய அவருக்கு அர-
சரும் ஒன்றே, ஆண்டியும் ஒன்றே.

ராஜசன் — மந்திரி! இப்படிப்பட்ட பாடலை இவர்கள்
இந்த ஆலயத்தில், அதிலும், எமது முன்னிலையில்
பாடலாகாது. இது முற்றும் ராஜத் துரோகமான
பாடல். எவரும் என்னை அசைக்கமுடியாது. இந்த
உண்மையை இந்த ஒதுவார்களும், இந்த உலகில்
உள்ளவர்களும் உணர்ந்து நடப்பார்களாக.

[சாய்ந்து கண்ணை மூடுகிறான்.
அரசனை விட்டு அனைவரும்
போகின்றனர்.]

இரண்டாம் காட்சி

இடம்: ஆலயம்.

காலம்: இரவு.

பாத்திரங்கள்: ராஜசன், பரிசாரகன்.

[ராஜசன் சுண்ணைவிழித்துப்
பார்க்கிறான்.]

ராஜசன் — என்ன இருளடைந்திருக்கிறது! விளக்கு-
கள் எங்கே வேலைக்காரர் எங்கே — அரண்மனையா
இது! (சுண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு சற்று நிதானி-
த்து) ஆலயமல்லவோ இது. ஒஹோ, பூஜை நடக்-
கும்போது துங்கினிட்டோமோ — (கோபித்து)
அதனால் என்ன, நமது காவலர்கள் எப்படிப்
போனார்கள். அவர்கள் போனாலும், இந்த மந்தி-
ரிக்கு மதி எங்கே போயிற்று. அந்தத் துஷ்டர்-
கள் வேண்டுமென்றே இப்படிச் செய்திருக்கிறா-
கள். (எழுந்து தடவிக்கொண்டே கதவண்டை வந்த
கதவும் பூட்டி யிருக்கிறதே. (தட்டுகிறான், இழுத்த
இழுத்துப் பார்க்கிறான்.) ஏய்! ஆரடா அவன். அடே
பரிசாரகா. (கத்துகிறான்) -- இன்றோடு ஒழிந்த

உங்கள் உத்தியோகம் — யாரடா அங்கே —
திருட்டுப் பயல்களே —

பரிசாரகன் — இதைன்னடா சனி, அர்த்த ராத்திரி-
யில் யாரோ கதவை இடிக்கிறார்கள். குடிகாரன்
எவனோ கோயிலில் உறங்கிவிட்டானோ. பார்த்துத்
தொலைவோம் (கதவைத் திறக்கிறான், அரசன் அவனைத்
தள்ளிவிட்டு ஓடுகிறான்). டே, டே, டே, யார்டா
அவெ0, யார்டா அவெ0, திருடன், திருடன்.

[தரத்திக்கொண்டு ஓடுகிறான்.]

முன்றங் காட்சி

இடம் :	அரண்மனை.
காலம் :	காலே.
பாத்திரங்கள் :	ராஜசன், கந்தர்வன், காவலர்.

[ராஜசன் அரண்மனைக்குள்
தழைக்கிறான். காவலன்
தடுக்கிறான்.]

காவலன் — ஏய், யாரது? எங்கே அவ்வளவு அவச-
ரமாக தழைக்கிறாய்? நில், உள்ளே போகாதே.

ராஜசன் — ஏண்டா, மூடா, கள் வெறியால் கண்
தெரியாமல் பிதற்றுகிறாயா, என்ன?

காவலன் — கண்டபடி பேசாதே—எனக்கா வெறி—
எனக்கா கண் தெரிய வில்லை, ராஜா கொலுவி
வீருக்கிறார், உள்ளே போகக் கூடாதென்றால் —

ராஜசன் — ராஜனா — அது யாரவன் நானிங்கே
யிருக்க. முன்னே நிற்காதே, முட்டாள்.

[தள்ளுகிறான்.]

காவலன் — நானா முட்டாள், நாலுபேரைக் கேட்-
டால் தெரியும் யார் முட்டாளென்று. இங்கு நிற்
காதே. அப்புறம் ஆள் பாடு ஆபத்தில் வ

போகிறது. முதலுக்கே தாம்பூலம் பிடிக்கிறாயே. என்னைவிட ராஜாயார் என்று கேட்கிறாயே. ஏதாவது கொஞ்சம் ஏறியிருக்கிறதோ.

ராஜசன் — அடே மூடா, வாயைமூடு. (தள்ளிவிட்டு உள்ளே நுழைந்துபோய், வேறு அரசன் சிங்காதனத்தில் உட்கார்ந் திருப்பதைப் பார்த்து) என்ன விபரீதம், இவன் யார் — என் உடையோடு என் உருவையும் கொண்டிருக்கிறானே.

கந்தர்வன் — யார் நீ? எங்கு வந்தாய்?

ராஜசன் — நீ யார்?

கந்தர்வன் — யான் இன்னொருவனாக இருப்பிடத்தைப் பார்த்தால் தெரிய வில்லையா? இருக்கட்டும் நீ வந்த விஷயம் என்ன?

ராஜசன் — விஷயமா வேண்டும். நீ யார்? என் சிங்காதனத்தில் உட்கார உனக்கு என்ன உரிமை உண்டு? என்ன ஆநியாயம். என் உடைகளை யெல்லாம் தரித்துக்கொண்டு என்னைப்போலவே உட்கார்ந்து கொண்டால் ராஜ்யம் உன்னுடையதாகிவிடுமா —! (மந்திரியைப் பார்த்து) மந்திரி என்ன இது, இவன் செய்யும் மாயம் உமக்கும் என்ன வில்லையா — நான் தெரியவில்லையா — (கந்தர்வனைப் பார்த்து) ஏ வஞ்சகா, இறங்கி விடு.

மந்திரி — அடே சேவகா! யார் இவனை உள்ளே விட்டது. பார்க்கும்போதே பைத்தியக்கார னென்று தெரியவில்லையா.

கந்தர்வன் — மந்திரி! இருக்கட்டும், இவன் வேந்தனல்ல, விதூஷகன். இவனுக்கு ஒரு கோணைக்குல்லாய் போட்டுக் குதிரை லாயத்தண்டை

குந்தவை. துணைக்கு வேண்டுமானால் ஒரு குரங்கைக் கொடு. அந்தக் குரங்குக்கும் இந்தக் குரங்குக்கும் குணம் சரியாக இருக்கும். கொண்டுபோ உடனே.

காவலர் — ஏய், இப்படி வா — நட. (தள்ளுகிறான்.)

ராஜன் — என்ன, என்ன, யாரடா என்னைத் தொடுகிறவன். (நாற்புறமும் புடைத்துத் தள்ளுகிறான், சேவர்கள் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போகிறார்கள்.) வேண்டாம், கவனித்துச் செய்யுங்கள், பிறகு பெரும்பாடு படுவீர்கள்.

காவலர் — கவனித்துக் காவலில் வைக்கிறோம். வா, நட, நட, பேசாதே.

[தள்ளிக்கொண்டு போகிறார்கள்.]

நான்காம் காட்சி

இடம் :	குதிரைக் கொட்டில்.
காலம் :	வைகறை.
பாத்திரங்கள் :	ராஜசன், கந்தர்வன், சேவகன்.

[ராஜசன் வைக்கோல் அணை-
யின்மேல் படுத்துப்புரண்டு
கொண்டே.]

ராஜசன் — டே மடையா! காற்றடிப்பது தெரிய
வில்லையா உனக்கு — சுதவையெல்லாம் நன்றாய்
மூடு. அப்பா, என்ன காற்று! என்ன குளிர்!
(கண்ணைத் தேய்த்துக் கொண்டு) கனவு கண்ணைத்
திறக்கவிட வில்லையே—தவசு! கொஞ்சம் தண்ணீர்
கொண்டுவா — டேய், முகங்கழுவத் தண்ணீர்
எங்கே — சீக்கிரம், வந்தையா — (திரும்பி)
என்ன, இங்கு ஏதோ சலசல வென்கிறது. அட்டா
என்ன அநியாயம். நமது படுக்கையா இது,
படுக்கை அறையா இது — கனவென் றல்லோ
வினைத்தோம். கனவெல்லாம் நனவாக வன்றோ
இருக்கிறது. நம்மைப் போலும் முட்டாள்
உண்டோ. இதென்ன குதிரை களைக்கிறது.
ட்டா குதிரைக் கொட்டைக்கு அருகிலா

இருக்கிறோம். அடா பாவீ, வஞ்சகா! நான் சக்-
 ரேசுவரன் என்பதைச் சற்றுங் கவனியாமல்
 என்னை இப்படி அவமதிக்கலாமா. கொற்ற வேலைத்
 தாங்கிய நானா குதிரைக் கொட்டிலில் குடியிருப்-
 பது. இன்னும் என்ன வேண்டும், இதோ இருக்-
 கிறதே நமது மணிமுடி — கோணைக் குல்லாய்.
 அடா துஷ்டா! இந்த மந்தியையா எனக்கு மந்-
 திரியாக நியமித்தாய். ஏ, வஞ்சகா! என் முடியை-
 யும், என் படையையும், என் ராஜ்யத்தையும்
 வஞ்சகமாகக் கவர்ந்து கொண்டு, என்னை இப்படி
 வதைப வைத்தாயே — நீ நெடுங்காலம் வாழ்வாய்.
 ஏ மந்திரி பிரதானிகளே — உங்களுக்கும் தெரிய-
 வில்லையா. உங்கள் அரசன் இவ்வாறு அவமானப்-
 பட்டு வருந்துவது உங்களுக்கு அகௌரவ மல்லவா.
 இருக்கட்டும் இவனைச் சும்மா விடலாகாது, காலம்
 வரும், பார்ப்போம்.

[கந்தர்வன் வருகிறான்.]

கந்தர்வன் — ஓஹோ, இங்கேயா இருக்கிறாய்? நீ தானா
 அரசன்.

ராஜசன் — ஆகேஷ்பயில்லாமல், நான்தான், நான்-
 தான் அரசன். நீதான் வஞ்சகன்.

கந்தர்வன் — அப்படியா, நல்லது, நீ இப்படிப்பட்ட
 அரசனாகவே இரு.

[போய் விடுகிறான்.]

சேவகன் — ராஜாதி ராஜ ராஜ மார்த்தாண்ட ராஜ
 பூஜித ராஜேந்திரா பராக்.

ராஜசன் — அடே மொட்டைப் பயலே அவ்வளவு
 கர்வமா உனக்கு — உதைபடுவாய், உடனே
 ஒழிந்துபோய்விடு.

சேவகன் —

அகவல்

குதிரைக் கொட்டிலின் கொற்றவா போற்றி
குரங்கை அமைச்சனாகக் கொண்டாய் போற்றி
கோணைப் பாகைக் கோவே போற்றி.

ராஜசன் — அடே, மரியாதையின்றி உளறாதே —
ஒடிப் பிழைத்துப்போ, இல்லாவிட்டால் —

சேவகன் — மஹாப்பிரபு! மன்னித்துக் கொள்ளுங்-
கள். இப்படிக்கோபித்தால் எப்படி. அவசரப்-
படாதீர். சங்கதியைக் கேளும்.

ராஜசன் — உன் சங்கதியும் வேண்டாம், நீயும்
வேண்டாம். நன்றியில்லாத நாயே, அகல நட.

சேவகன் — இல்லை, இல்லை, கொஞ்சம் கேளுங்கள்
(குரங்கைக் காட்டி) தாங்கள் இருவரும் ஒரே இனந்-
தான்போல் இருக்கிறது. ஆனால், அவர் பெரிய-
வரோ? தாங்கள் பெரியவரோ? இருவரும் இரட்-
டைப் பிள்ளைகள் அல்ல என்பது மாத்திரம் தெளி-
வாகத் தெரிகிறது.

ராஜசன் — என்ன தலையெல்லாம் பேசுகிறாய் —
ஒழிந்துபோகச் காலமோ, இந்தா வாங்கிக்கொள்.
(குல்லையை எடுத்து வீசுகிறான். அதைக் குரங்கு பிடித்-
துத் தன் தலையில் போட்டுக்கொள்கிறது.)

சேவகன் — பேஷ், நீ அண்ணனே, தம்பியோ எனக்-
குத் தெரியாது — உங்கள் இருவரிலும் உன்னைப்
பார்த்தால் உத்தமனாகத் தோன்றுகிறது. இது-
வரையில் குல்லாய் இல்லாதிருந்தது குறைவாகத்
தோன்றிற்று. உன் தமையனார் குல்லாய் உனக்கும்
சரியாயிருக்கிறதே. சரி, சங்கதி உனக்குச் சொல்-
லிறேன், கேள். (குரங்கு தலையை ஆட்டுகிறது) ஒஹோ

உனக்குக் கொஞ்சம் மரியாதையும் தெரிந்திருக்கிறது. மதுரையில் உள்ள மடாதிபதி நம்மை வரும்படி அழைத்திருக்கிறார். அதனால், நாம் சீக்கிரம், மதுரைக்குப் போகவேண்டும், தெரிகிறதா?

ராஜசன் — என்ன சொன்னாய், இவனை யாவது என் தமையனார் அழைப்பதாவது. அவரையும் ஏமாற்றிவிடலா மென்று நினைக்கிறானே — முடியாது, ஒருக்காலும் முடியாது.

சேவகன் — போதும் வாயை மூடு; மடத்தனமாக மடாதிபதியை நிந்தியாதே. நாக்கை அறுத்து விடுவேன். உன் தலை ஒரு தூறு சுக்கலாகப் போய்விடும். உன் குல்லையைப் போட்டுக்கொள், குரங்கைத் தூக்கிக்கொள். புறப்படு, உன் விசித்திரக் குதிரை வீதியில் காத்திருக்கிறது.

ராஜசன் — அங்கே போனால்வது உண்மை வெளிப்படாதா. இந்த வஞ்சகன் செய்த நாறுபாடெல்லாம் வெளி யாகாதா—ஒரே வயிற்றில் பிறந்தவர்களுக்கும் உண்மை தோன்றாமற் போகுமா. வா, போவோம்.

சேவகன் — சரி, வா, உன் தோழனையும் கூட்டிக்கொள்.

[போகின்றனர்.]

ஐந்தாம் காட்சி

இடம்: மதுரையில் ஒரு மடம்.
காலம்: முற்பகல்.
பாத்திரங்கள்: ராஜசன், கந்தர்வன், மடாதி-
பதி, மற்றும் சிலர்.

தம்பிரான் — சுவாமி! சிங்கள தேசத்து அரசரும்
சேரநாட்டு மன்னரும் வந்திருக்கிறார்கள்.

மடாதிபதி — வரலாமே.

கந்தர்வன் — கலி விருத்தம்

தன்னை நேர்தரு தற்பரன் பதம்
மன்ன எங்கணும் மனத்து ஞன்னியே
முன்னு மாதவ முடைய முனிவர
உன்ன ரும்பத யுகளம் போற்றியே.

சேரன் —

அகவல்

பற்றும் எவையும் பற்று தொழிந்து
முற்றத் துறந்த முனிவா போற்றி
இன்ப நிலையின் எல்லை கண்டின்
பொன்னடி யிணைக்குப் போற்றி போற்றியே.

மடாதிபதி—

அகவல்

உலகத்துற்ற உயர்பத விகளில்
தலைமை வகித்துத் தரணியை யாளும்
சிங்கள நாட்டுச் செல்வ வாழ்க
மங்க லில்லா வளந்தரு மலைகள்
தங்கிய நாட்டைத் தன்னடிப் படுத்தும்
மன்ன வாழ்க மன்னி வாழ்க
துன்னிய சீரெலாந் துலங்க வாழ்கவே.

[மந்திரி வருகின்றான்.]

மந்திரி — சுவாமி, நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

மடாதிபதி — இறைவன் இன்னருள் பாலிப்பானாக.
அமருங்கள், அவனைவரும் சுகந்தானே. ராஜ்ய கார்-
யங்களெல்லாம் செவ்வனே நடைபெற்று வரு-
கின்றனவா?

கந்தர்வன் — தேவரீரது ஆசீர்வாதப்பயனால் யாவும்
செவ்வனே நடைபெற்று வருகின்றன.

[ராஜசன் கூட்டத்தில் துழைந்து
தள்ளிக்கொண்டு வருகிறான்.]

ராஜசன் — ஐயோ, அண்ணா! அவனைப் பார்த்து
ராஜ்ய கார்யங்களை விசாரிக்கிறீர்களே. நான்-
றே தங்கள் சகோதரன். நான் ராஜசன் என்பது
தங்களுக்குத் தெரியவில்லையா. நான்ன்றோ சிங்கள
தேசத்து அரசன். இவன் வஞ்சகமாக என்னைப்
போல் வேற்றுருக் கொண்டு வந்திருக்கிறான்.
ஐயோ! அண்ணா, அவனைக் கண்டு மயங்கிவிட
வேண்டாம். அண்ணா, என் குரலோசையை
கேட்டாலும் தங்கள் சகோதரன் நான்த

என்பது தெரியவில்லையா. ஐயோ இப்படியும் இருக்குமா அநியாயம். உடன் பிறந்தவருக்கும் உண்மை விளங்கவில்லையே. அண்ணா! என்னைப் பாரும், என் முகத்தைக் கவனியும், என் குரலோசையை நிதானியும். (மடாதிபதி ராஜனைக் கூர்ந்து பார்த்து மௌனமாக இருக்கிறார்.)

சேரன் — (கந்தர்வனை நோக்கி) என்ன இது, பைத்தியக்காரனையும் விதாஷகனாகக் கொள்ளலாமோ, நன்றா யில்லையே; சமயா சமயம் தெரியவில்லையே இவனுக்கு.

கந்தர்வன் — ஆம், என்ன செய்யலாம் (காவலனை நோக்கி) இவனைப் பிடித்துக்கொண்டு போ.

ராஜசன் — ஐயோ அண்ணா—அண்ணா—இந்த அநியாயத்தைப் பாரும்.

காவலர் — டே, வா இப்படி, நல்ல நியாயத்தைக் கண்டாய்.

[தள்ளிக்கொண்டு போகிறான்.]

ஆறும் காட்சி

இடம் : மதுரையில் மடம்.

காலம் : காலை.

பாத்திரங்கள் : ராஜசன், அசரீரி.

ராஜசன் — (சனியே) ஐயோ, நம்முடைய கதி இப்படியும் ஆகுமா — மின்னும் இடித்ததே. நம்முடைய ராஜ்யமும் போயிற்று. நம்மை அறிவார் ஒருவரும் இல்லை. உடன் பிறந்து, உடன் வளர்ந்த சகோதரருக்கும் நாம் தெரியவில்லையே. ‘குடை நிழலிருந்து குஞ்சர மூர்ந்தோர் நடை மெலிந்து ஒருர் நண்ணினும் நண்ணுவர்’ என்பது நமக்கே வாய்த்ததே. நமக்கு ஏன் இப்படி நேர்ந்தது. நாம் யாரை என்ன செய்தோம் — (யோசிக்கிறான்.) ஆம், அன்று ஆலயத்தில் பாடிய பாடலை அவமதித்து, அந்த ஒதுவார்களைக் கண்டித்தது முதல்தான் இப்படி நேர்ந்தது. அதுதான் குற்றம். எல்லாம் வல்ல இறைவனை மறந்தோம். நல்லவர் சொன்ன நன்மதி துறந்தோம். செல்வச் செருக்கில் திவமும் ஆழ்ந்தோம். திக்கில்லாமல் இப்படித் தாழ்ந்தோம். ஓ பரமேசுவரா!

[தோத்திரம் செய்கிறான்.]

அசரீரி — ராஜச! ராஜச குணத்தை விடு, நன்னெறியைக் கடைப்பிடி, நான் என்பதை ஒழி, நன்மை அடைவாய்.

ஏழாம் காட்சி

இடம்:	சிங்களதேசத்தில் அரண்மனை.
காலம்:	மாலே.
பாத்திரங்கள்:	ராஜசன், கந்தர்வன், மந்திரி முதலாயினர்.

கந்தர்வன் — நல்லது, நீ இந்நாட்டின் அரசன்தானா?

ராஜசன் — ஆண்டவரே! நான் என்ன அறிவேன்.
திருவுளம் ஏல்லாம் அறியும். அரசே! நான் ஓர்
அகதி. செருக்கினால் அழிந்த சிதடன், கர்வத்-
தில் அழுந்திய கடையன், பழிகள் மிகுந்த பாவி,
அடியேன் உய்யுமாறு தேவரீர் அருள் செய்ய-
வேண்டும்.

கந்தர்வன் — என்ன அருள் செய்யவேண்டும்?

ராஜசன் —

‘அன்பர்ப்பணி செய்ய என்னை
ஆளாக்கி விட்டுவிட்டால்
இன்ப நிலை தானேவந்
தெய்தும் பராபரமே’

என்பர் பெரியோர். அதுபோல், அடியேனை
தேனும் ஒரு மடத்திற்கு அனுப்பிவிட்டால்

அடியார்களுக்கு ஏவல் செய்துகொண்டு குணப்ப-
டுவேன். இதுவே என் விருப்பம், இதுவே என்
வேண்டுகோள்.

கந்தர்வன் — நல்ல விருப்பம்.

[ஆலயத்தில் பூஜை நடக்கிறது. ஒத-
வார்கள் முன்பு பாடிய பாடல்
கேட்கிறது. சந்தர்வனும் பாடி-
கிறான்.]

யதுகுல கம்போதி] பல்லவி [ஆதிதாளம்.

உயர்ந்தவர் தாழ்குவர்
தாழ்ந்தவர் உயர்குவர்
உன்னருள் அறியோமே

அநுபல்லவி

பயந்தரு செல்வத்தைப் பார்க்கும்செருக்கினாலும்
பக்தியாற் பணிந்திடும் பண்பின் பெருக்கினாலும்
உயர்ந்தவர் தாழ்குவர் தாழ்ந்தவர் உயர்குவர்
உன்னருள் அறிவவோ மன்னிய இறைவனே.

(உயர்ந்தவர்)

ராஜசன் — ஓ பரமேசுவரா. உன் திருவிளையாடலை
உணரவல்லார் யார்.

[வணங்குகிறான். கந்தர்வன்
கிரீடத்தை ராஜசன் தலையில்
குட்டிவிட்டு மறைகிறான்.]

கந்தர்வன் — (அசிரியாக) ராஜச! கடவுளுடைய
ஆணையால் நாம் இங்கு வந்தோம். உனக்கு நல்-
லறிவுச் சடர் கொளுத்தினோம். 'அடக்கம் அம-
ரருள் உய்க்கும், அடங்காமை ஆரிருள் உய்த்
விடும்' என்னும் உண்மை உணர்த்தினோம். இ

நீ முன்போல் இறைவனாக இருந்து வெங்கோல்
செலுத்துவாயாக.

ராஜசன் — ஓ பரமபதீ, அநாதரக்ஷகா, உன் கரு-
ணையை என்னென்று வர்ணிப்பேன். வலிந்து
வந்து தடுத்து ஆட்கொண்ட உன் கருணையே
கருணை. (பாடுகிறான்.)

நின்னாவார் பிறரன்றி நீயேயானாய்

நினைப்பார்கள் மனத்துக்கோர் வித்துமானாய்
மன்னானாய் மன்னவர்க்கோ ரமுதமானாய்
மறைநான்கு மானாய் ஆறங்கமானாய்
பொன்னானாய் மணியானாய் போகமானாய்
பூமிமேல் புகழ்தக்க பொருளே நின்னை
என்னானாய் என்னானாய் என்னினல்லால்
ஏழையேன் என்சொல்லி ஏத்துகேனை.

அன்றே என்ற னுவியும்

உடலு முடைமை எல்லாமும்
குன்றே யனையாய் என்னையாட்
கொண்ட போதே கொண்டிலையோ
இன்றோ ரிடைபூ நெனக்குண்டோ
எண்டோண் முக்கண் எம்மானே
நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய்
நானே இதற்கு நாயகமே.

[ராஜசனைச் சிங்காதனத்தில்
அமரச் செய்து மந்திரி முத-
லாயினர் வணங்குகின்றனர்.]

224908